

רב"ט שבילי דניאל

2137803

בן עליזה וחיים

נולד ב- ט"ו תמוז תשי"ג 28.6.1953

התגייס לצה"ל באוגוסט 1971

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- כ"ב תשרי תשל"ד 18.10.1973

במלחמת יום הכיפורים.

שבילי, דניאל

דניאל בן עליזה חיים, נולד ביום ט"ו בתמוז ה'שי"ג (28.6.1931) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "נח יעקב" בירושלים, והמשיך בלימודים על-יסודיים בבית-הספר החיכון-סקצווי "ברנדיס". בטוגת ה'סיס' בקיץ 1971 עמד בהצלחה בבחינות נפרד. דניאל היה בן זקונים להוריו, אח לאביגיל, ליוסף ולבנימין. טלדותו התעניין בכל המתרחש סביבו והציג שאלות רבות להוריו ולמוריו, בבית-הספר היה חלמד שקן והגיע להישגים

נאים במקצועות העיוניים המעשיים, אך יותר מכל הצטיין בלימודי סקצוועות חקדש, הפליא את המורים לתורה ולתלמוד. דני התחבב על מוריו, והיה אחד על חבריו לספסל הלימודים. מנעוריו השתתף בפעילות ספורט, יצא עם חברים לסעודות ולטיולים ברחבי הארץ, והיה פעיל בהכנת מסיבות חוגיות. בשעות הפנאי בילה במועדון השכונתי, שם גם סייע לחבריו בהכנת שיעורים. כשהתבגר התחיל להתעניין במיוחד במבצעי צה"ל למן הקמת המדינה. "הוא רגא להשיג ספרים שיבהירו לו את מהלכי הצבא ושיקולי המפקדים, בלע בלהט ספרי מלחמה, חוברות של חיל האוויר וחיל השריון, וספרי ביון למיניהם", סיפרה אמו, ואילו אחיו מציינים שהיה רגיל למתח ביקורת, חיובית או שלילית, על מבצעים שונים. לימים גם הרחיב את דיעותיו בענייני צבא ומלחמה על-ידי קריאת ספרים ומאמרים על תולדות מלחמת העולם השנייה. "דני נהג לסכם את הנקודות החשובות, כדי שיוכל לשוב ולעיין בהערותיו החשובות ולהתעמק בהן. ספרי הביון עניינו אותו, על שום תרומתם להבנת המערכות המסובכות הפועלות מאחורי הקלעים. אני זוכר כיצד ערך השוואה בין שיטות הביון הישראלי לשיטות הביון הבריטי-מעצמתי", נזכר האב. גם חבריו של דניאל מציינים את כושר מחשבתו ואת כישרונו המצויין במיתוח שיטות פעולה צבאיות. הם אף סיפרו שדני הסכ את תשומת לבם להצעות משלו, לפיתוח רשת ישראלית להפעלת כלי מלחמה וביון. דניאל עשה בכל יכולתו להדביק את ההתפתחות הרבה בפיתוח טילים, מטוסים, צוללות וכלי שריקן. "כל מה שחקר ועשה, לא עשה אלא מתוך רצונו העז להעצים ולהאדיר את כוחה של מדינת ישראל", אמרה אמו והוסיפה: "דניאל היה ירא-שמים, רחב לב וענו. אהבה דתית, להשת, אהב את ארץ-ישראל. הוא התנדב למשימות שונות, וערכ גיוסו לצה"ל היה נחוש בהחלטתו לתרום מלוא מרצו לתקומתה של המולדת ולחיווקה".

דניאל גויס לצה"ל בראשית אוגוסט 1971, ולאחר הסידונות התצב לחיל הרגלים. זמן מה שירת כרובאי ביחידה ואחר-כך נשלח בהמלצת מפקדיו לקורס מ"כים, אך בגלל מחלות שונות שפקדו אותו, נאלץ לפרוש מן הקורס. מפקדיו ציינו, שחרף היחזו מוגבל מבחינה רפואית, ביקש להיות פעיל ושותף לכל הכרעה צבאית. בין חבריו לנשיק נודע בחייל טוב, אחראי וממושמע. גם בתקופת שירותו בצה"ל הקפיד לשמור על המסורת הדתית שלפיה חונך. על חלקו בפעילות המבצעית התנקה לו "אות השירות המבצעי". כל ימי שירותו הקפיד לכתוב להוריו, לאחיו ולאחותו. כשבא הביתה לחופשה קצרה, ביקש לשמוע כל אשר התרחש בבית בהעדרו. על עצמו לא הכביר מילים, ולא התגאה בהישגיו. "צנוע היה, ישר וטוב-לב", אמרה אביגיל. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, הייתה יחידתו ברמת הגולן, ונשלחה לקדם את פני התקפות הסורים בגזרתה. יחד מעשרה ימים לחם דני בלא ליאות וכאומץ לב במכות הסוריים. ביום כ"ב בחשר תשלי"ד (18.10.1973) נפגע ונהרג בהפגמה ארטילרית באזור תל-שאמס. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אחים ואחות. לאתר נופלו העלה לדרגת רב-סגוראי.

במכתב נחומים להורים השכולים כתב מפקד היחידה: "בנכם ביצע מפקדו כו באי פלוגה בגדוד "גדעוק" של חטיבת "גולני" בצורה מושלמת ומופתית, באומץ לב, במסירות ובנאמנות. הוא היה חייל טוב ואהד על חבריו ועל מפקדיו". חבריו של דני, בוגרי מחזור כ"א בבית-הספר "ברנדיס" בירושלים, הוצו אז לאוד חוברת זיכרון ובה דברים על דמותו ועל דרכו של חברם האהוב, דניאל שבילי ז"ל.

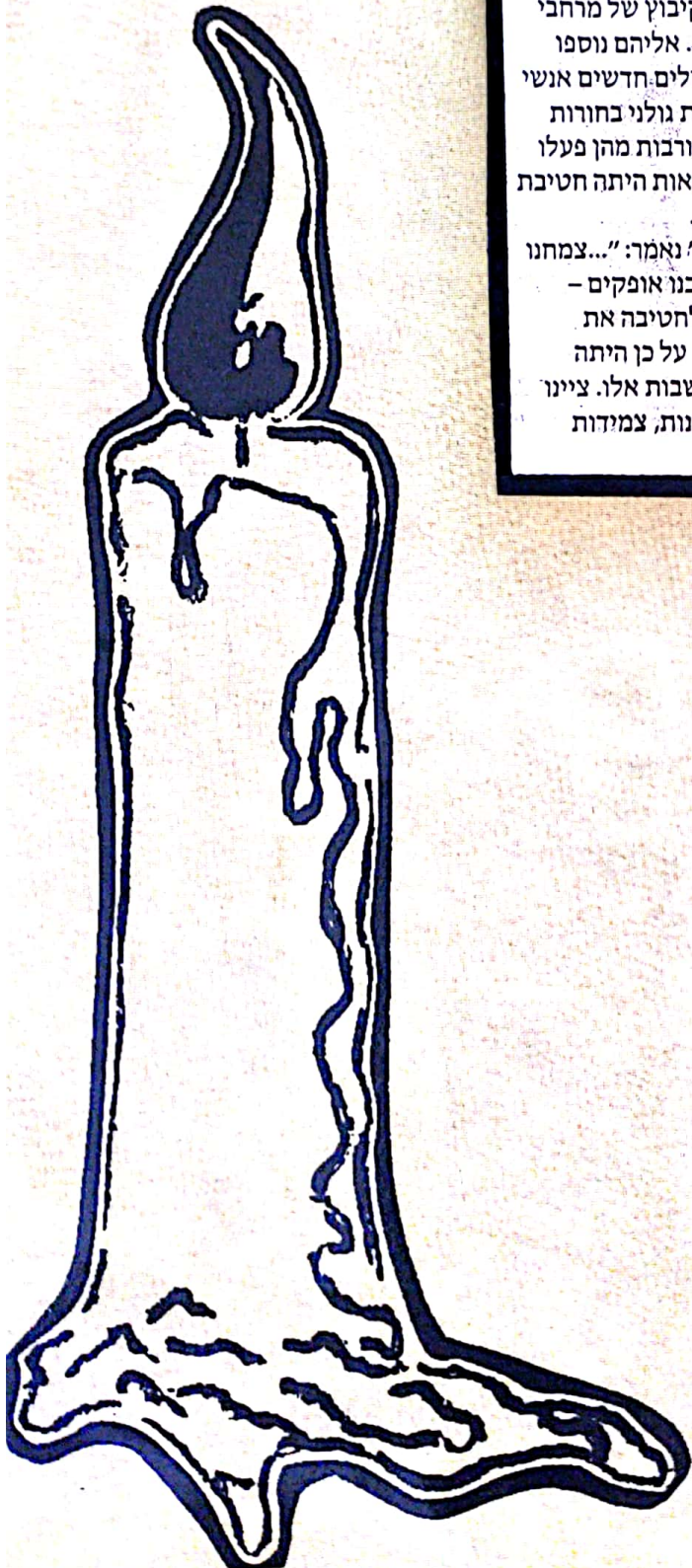

גדוד "גדעון"

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים-חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים - התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שיוקנה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד-האדמה ויושבי-הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזון חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיורי-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטי-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפק"ל והתד"ל, שק-שינה מדים ודרגות, אפודי-מגן, ששיבש, קסדה ואינ-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממתוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעדי-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפי-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

מלחמת יום הכיפורים

רקע

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)
בחדשי החורף ובחדשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחדש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני בי-25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל דובקה אליעז ניצח בחדשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

היערכות כוחותינו ברמת-הגולן (6 באוקטובר 1973)
לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת-הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים וצמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגיזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנוש") בן-גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת-הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות חרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל-מוצנח במוצבי הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

שלב הבלימה בגיזרה הצפונית (6-7 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי ה"מאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגיזרת פתחת קונייטרה, ועליכן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכחים גדודיים סביב נפה. בגיזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד "גדעון", היו אפוא 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת "ברק"), ואילו בגיזרה הדרומית, עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב, מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ולו 40 טנקים בלבד.

ההתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14.00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוותי הקרב של דיביזיות החי"ה לעבר תעלת הני"ט החפורה לאורך ה"קו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונייטרה-רפיד. בגיזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

קרב ההבקעה בחזית הצפון (11 עד 24 באוקטובר 1973)

ב-11 באוקטובר 1973, בהמשך להתקפת-הנגד שהביאח את צה"ל לשליטה מלאה על כל רמת-הגולן (8 עד 10 באוקטובר 1973), פתחו כוחות פיקוד צפון בקרב הבקעה גדול לשטח סוריה. הית זה "מאמץ עיקרי" של צה"ל בחזית הצפון, שנועד לפתוח שלב חדש במלחמה וכביית הפסקת-אש על סוריה. לאחר ריכוך אווירי זארטילרי כבד על חקו הסורי הקדמי בוצעה התקפה דו-אנגדית מדורגת. ראשונה תבקיעה אוגדת רפאל איתן עם לוחמי חטיבת גולני ועם לוחמי חטיבת 7 בציד ג'ובת-אל-ח'שב - מזרעת בית-ג'ן. מיד אחריה תבקיעה אוגדת דן לנג בניזרת ח'יאדינה, על הכביש הראשי (ציר "אמריקה") לכיוון דמשק.

קרב ההבקעה ארך יומיים (11-12 באוקטובר 1973), ובמהלכו הובקע המערך הסורי ונכבש שטח גדול עד קו מזרעת בית-ג'ן - תל-א-שמס - תל-ענתר - כוחות אוגדת איתן עמדו להמשיך בתנופה לעבר מערך סעסע, וכוחות אוגדת לנר היו בתנועה לעבר מתנות פנדר, אך המשך התקיפה בוטל בגלל הופעת כוח שריון עירקי באנג הדרומי של כוחותינו.

הופעת חילות המשלוח העירקים והירדניים בגזרת תל-ענתר - כפתה על כוחותינו היערכות מחדשת. אוגדת לנר תוגברה בחטיבת השריון 205 בפיקוד יוסי פלד ונערכה לבלימת העירקים, שקיבלו סיוע אווירי וארטילרי סורי. ב-13 באוקטובר התפתח קרב יום ע"י כוחותינו, והכוח העירקי ספג אכידות כבדות. באותו יום הופסקה גם התקדמות אוגדת איתן לעומק השטח הסורי, וחיילי גולני נערכו עם כוחות שריון קטנים במקומות שולטים בניזרת סעסע-מזרעת בית-ג'ן, לבלימת התקפות-נגד צפויות.

במשך שבוע ימים (14 עד 21 באוקטובר 1973) נערכו קרבות מקומיים בגזרות שונות של "המובלעת הסורית". כל התקפות-הנגד של הסורים (בניזרת מזרעת בית-ג'ן) ושל העירקים והירדניים בדרום "המובלעת" נהדפו. יתרה מזאת, כוחות מאוגדת לנר הרחיבו את שליטתם ע"י כיבוש חתילים ענתר ועלקיה, ואח"כ נכבשו שטחי-מפתח נוספים

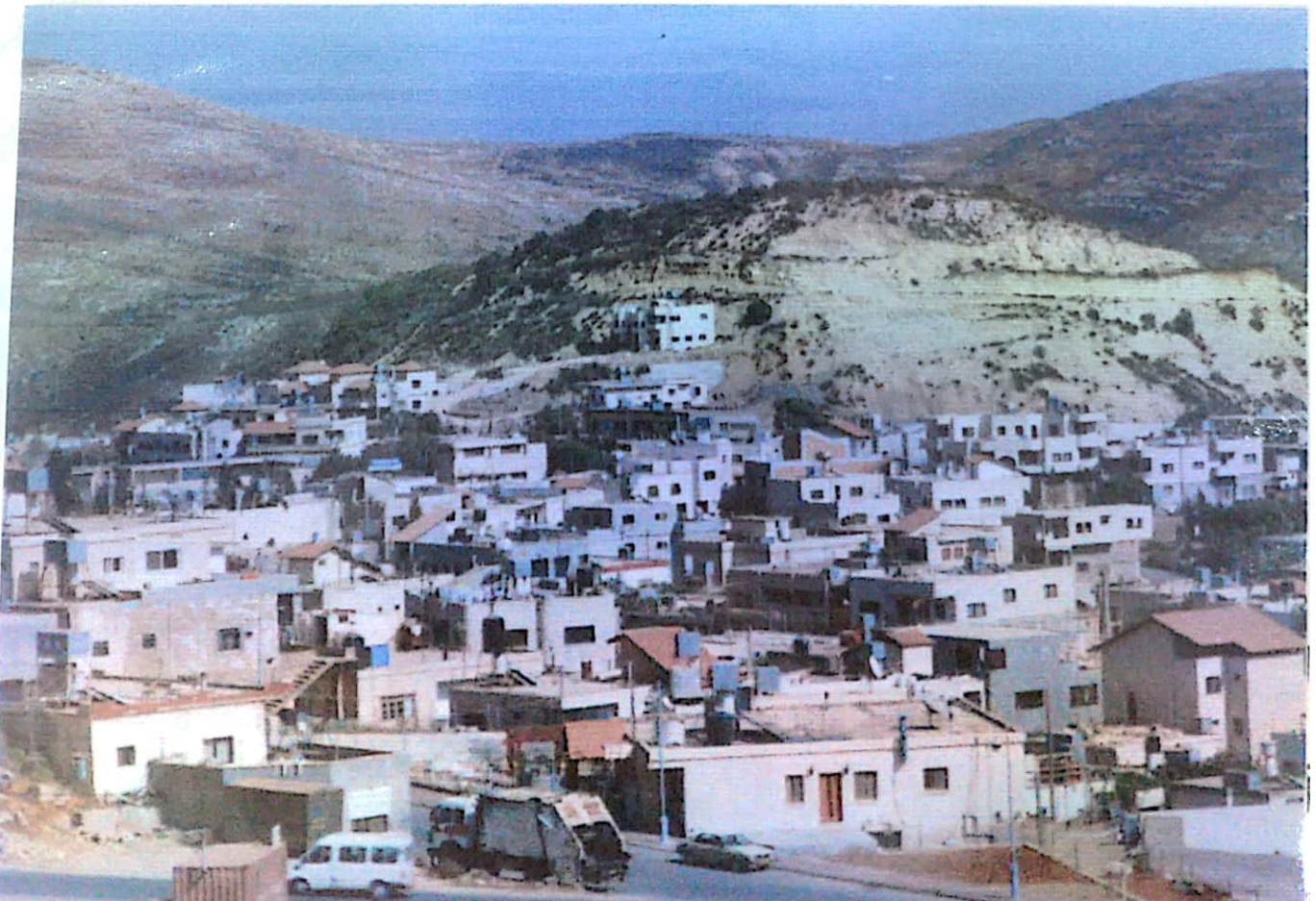
להגנת "המובלעת", תל-א-שמס (12-14 באוקטובר 1973) ואום-בטנה (19 באוקטובר 1973). חיילי גולני המשיכו להחזיק במזרעת בית-ג'ן, בניזרת חדר, בה-לאחמר, ובצומת חדר. גדוד הטידונים שהה בכפר חרפא בלב "המובלעת הסורית".

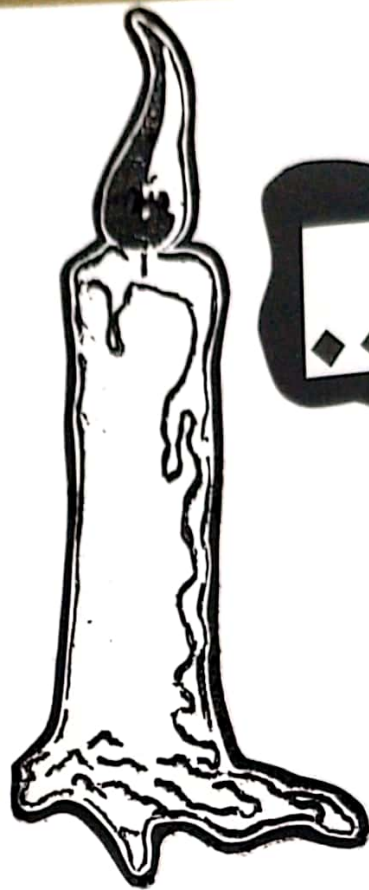
אזור נפילתו

מג'דל שמש

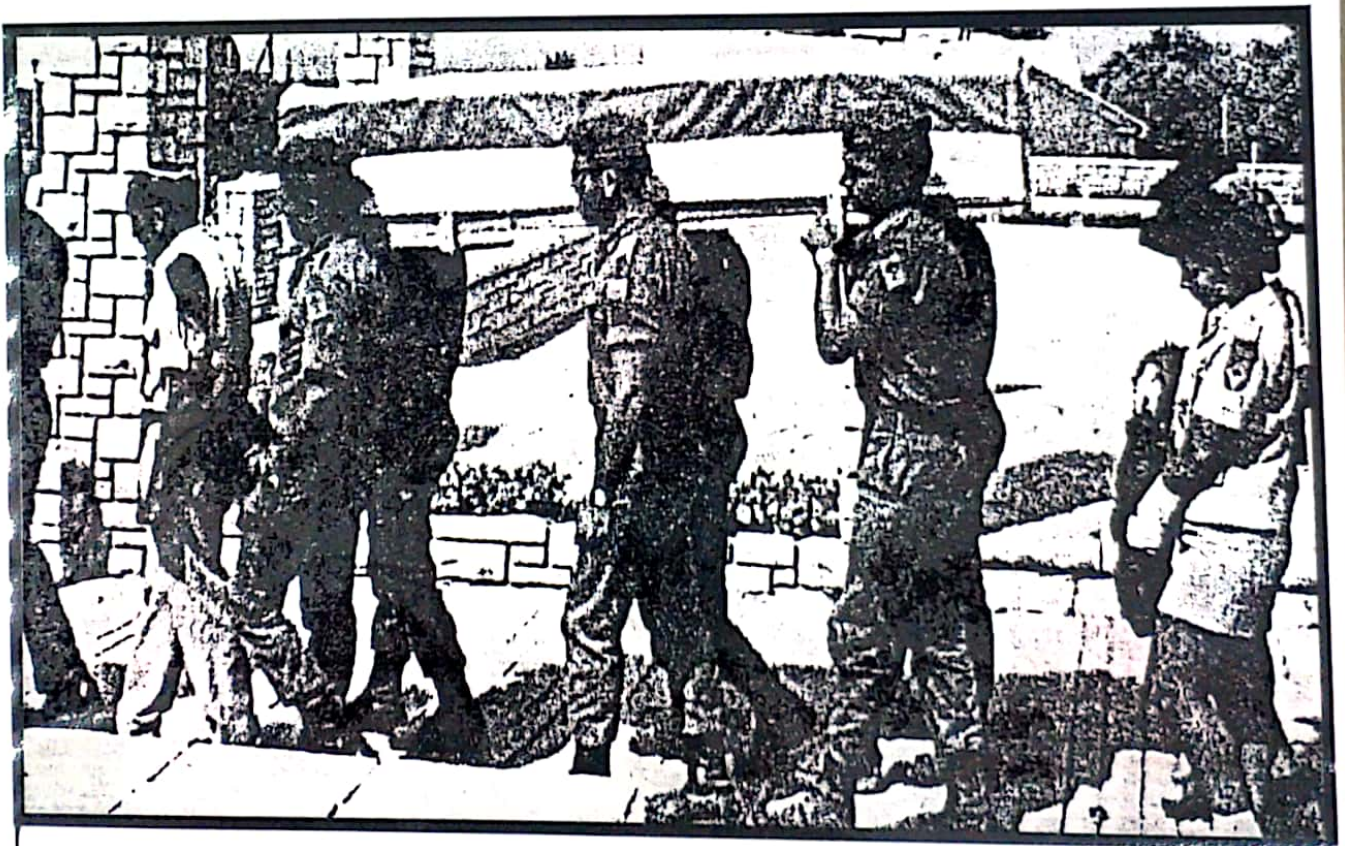
לזכרו...

בני היקר והקדוש רב"ט דניאל (דני) שבילי ז"ל נולד ביום ט"ו בתמוז תשי"ג, וקראנו שמו דניאל על שם החוזה התנ"כי דניאל איש חמודות, שניבא על גאולת ישראל ותחיית המתים. גם ספרי הידוע בא"י בשם: "חשבונות הגאולה" רוב תוכנו שאוב מספר דניאל. גם בני דניאל היה איש חמודות, נעים הליכות, צנוע ושקט וירא-שמים בתכלית ומלא מידות טובות. גמר את בית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "נוה-יעקב" בירושלים ואחר-כך גמר את חוק לימודיו בבית-הספר המקצועי ע"ש ברנדייס, למד שם מקצוע הדפוס. היה בעל רגש דת עמוק והשתדל לקיים מצוות הדת בתמימות ובלי התחכמות, שמר שבת כהלכה והתנהג בנימוס גם בבית וגם בחברה. היה רחמן על הבריות ועשה צדקות בסתר בכסף הפרוטות שהיה מקבל מהצבא ומדמי הכיס שאבא העניק לו. את גדולתו המוסרית אפשר להמחיש בכך שכאשר קבל מאבא דמי כיס, החזיר לאבא חלק מהכסף והעיר: "אבא איני רוצה להכביד על תקציבך, במקום שלושים מספיקים לי 20 ל"י". ומכסף זה היה גם מנדב בעלותו לתורה.

הימים חולפים ושנה עוברת
וזכרך לא מש מנגד עיני.
עדין קול צחוקך מהדהד בין כחלי הבית,
ופעמי צעדיך מהלכים בקלילות חרישית,
הוי דניאל יקירנו, המקלומה
היחה קשה מבלי נשוא!
עדיין אנו המומים
נקטפת בדמי ימך,
ואחה צעיר ורענן.
הותרה לנו ריקנות ועצב.
כחיל אמיץ וגיבור
כל משיכה שהוטלה עליך
קיבלת ברצון ובאהבה,
מחוך חודעה למען הכולדת.
חבל שנגמר כך דניאל
מי יחן ויבוא השלוס
ולא נדע עוד מלחמה.
ההא נשמחך צרורה בצרוך החיים.

יהודית שבילי (ניסחו)

מתוך חוברת הוּכְרוֹן של גולני לחללי גדוד "גדעון"
במלחמת זרם חמוטרים

דניאל שבילי בן חיים ז"ל ועליזה, נולד בט"ו בתמוז תשי"ג,
28 ביוני 1953 בירושלים. בולדוהו הוה ילד שקט, צנוע, נעים הליכות
וירא-שמים. סוים אה בית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "נוה-יעקב" והמשיך
בבית-הספר המקצועי "ברנדינס", שם למד אה מקצוע הדפוס.

דני היה בחור טוב-לב והצטיין במודות מוסריות נדירות שהתבטאו בעזרה
לזולת וצדקה לעניים. ברגש הדתי החזק והעמוק השפיע רבות על סביבתו.
דני גדל בבית דתי. אבא היה עוסק רבות בלימוד התורה והתפרסם בספרו
"חשבונות הגאולה", בו הסביר אה ההיסטוריה של תקופתנו על רקע ספרי הנביאים
וראה במלחמותינו ובעיותינו הלאומיות חבלו משיח. דני ספג אה האווירה
בבית ובעזרתה בנה אה אישיותו המוסרית הנעלה. משה, דודו, בעיד שלא היה
דתי קנאי אלא דתי סובלני והרבה לחסביר לחבריו בשקט, בעזרת הגיון בריא
אה עקרונות הדת. אביו ראה בבנו דני אה הצלחת חינוכו והיה קשור אליו
מאוד. אצא האב לא יכול היה לסאה אה כאב אובדנו של דני, חלה ונפטר.

הדת שבה האמין אמונה שלמה ואמיתית הביאה אה דני לראות בעם ישראל
עם נבחר. הבעיות הלאומיות של מדינת ישראל העסיקוהו והטרידוהו, ובעיית
בטחון ישראל, שהיא החמורה בבעיותינו הלאומיות, הטרידה אותו מאוד. עוד
בילדותו הרבה לקרוא ספרים על הקמת המדינה, תנועות המחתרת; האצ"ל, הלח"י
וההגנה. בשלב מאוחר יותר התעניין בבעיות חימושו של צה"ל, כלי הנשק
העוכדים לרשותו, רמתם וכשרם לעמוד בפני כלי הנשק הרוסיים של הערבים.
היה בקיא בסוגים של מטוסי הקרב וספינות הטילים למיניהם. את ידיעותיו
שאב כבסאונים ומעחונים מקצועיים שונים.

חבריו מעידים עליו שאה מקצוע הדפוס לא אהב ומחנכו טוען שהמקצוע לא
היווה אתגר לדני. בחשבונותיו היו נתונות לדברים גדולים מזה.

אדני היה חבר טוב וחבריו היו קשורים אליו מאוד מבחינה רגשית. הוא
ידע ליצור קשר עם חברים והסתגל לכל חברה אשר נקלע אליה והיה אהוד ומקובל
על הכל. אישיותו היתה חזקה, וזאת בשל אמונתו הפנימית וחכונותיו שהשפיעו
גם בלי שניסה לחשפיע באמצעים אחרים. דיבורו היה שקט, ענייני והגיוני
והגבתו מחונה.

דני שאף להיות חייל קרבי והגשים זאת בבואו ל"גולני". היתה לו
אפשרות לעבוד בצבא במקצועו אך הוא העדיף לשרת בחיל קרבי. לחבריו הסביר
שהוא רואה בזה חובה כלפי המדינה וזה נותן לו סיפוק עצום. אישיותו החוססת
והערכים הפנימיים שהינחו אותו עשאוהו לחייל טוב.

לקראת שומת של המלחמה כשזשפנו בחל-שכס סוע בו סגן. בחחלה לא
האמנו. ידענו שיש פצועים והרוגים ולכן פפרנו את המחלקה, והתברר
שחסרים שני יקס. חיפשתי אותם כמסורף. אחד מצאתי ברוא ושלף בבונקר,
אך את שבילי לא מצאתי ושנתי למחלקה. כולם ישבו דוממים וקיוו שהכל
יהיה בסדר, לאחר כשעה העזתי לצאת החוצה וראיחיו... ישבנו בבונקר
שבורים. ניגשתי ואספתי את שארית ציודו, את התפילין והמחזור לקחתי
כדי להשיבם למשפחתו.

שבילי בא מירושלים. בן למשפחה ותיקה ששורשיה עמוקים בירושלים
העיר, עיר אותה אהב ובה גדל וחונך, בשמירות משוחסות חיה מספר לי
על העיר, שכונותיה, מנחגית וטיולים שערך ברחובותיה, העדות השונות
והיחסים בין יהודים וערבים בעיר. כך נוצר בינינו קשר עמוק. במלחמה
באחת מההפגזות על התל, עמד והתפלל. אמרתי לו שאפשר לעשות זאת
בבונקר, ענה לי: "הכל כבר נקבע ונתון בידי הבורא". והמשיך להתפלל...

מהיחידה

מחוך עהון "קול השבת" - בטאון על-מפלגתי ובלהי-הלוי
להחדרת התודעה הדתית וערכי היהדות בדרכי הסברה, גליון 201

דניאל שבילי היה בן 20 בנופלו. בחור ירא-שמים מאוד, שקט וצנוע.
נזהר בקיום מצוות השבת והתפילה.

כשביקש מאבא דמי כיס להוצאות קטנות לא עלחה הבקשה מעל עשרים לירות
וכשאבא נתן לו שלושים לירות ברצון ובחביבות החזיר עשר לירות ואמר
בעדינות: "אבא, אינני רוצה ולהכביד עליך".

המנוח כמעט כל שנה היה צובע התפילין שלו כדי שלא ימצא בם פסול
וטיפל בהם תמיד במסירות.

כזה היה דניאל היקר שאביו יחיה קרא לו על שם ספר דניאל. חבל
על דאבדין ולא כשתכחין! נחקיים בו הפסוק "בקרובי אקדש".

יהי זכרו ברוך! וזכותו תגן על משפחתו ועל כל ישראל אמן!

רחמן היה המנוח. כי ראה עיוור בדרך הובילהו עד מחוז חפצו. אם ראה ילדים מציקים לבעלי חיים מיד הלך להצילם, האכיל גורי חתולים א וכלבלבים חלופים והגן עליהם. לא החסיר אפילו אחת משלוש תפילות היום, לא הסיר את הכיפה מעל ראשו גם בהיותו חייל דתי בודד בכל הבונקר. להיפך, ניסה תמיד להכניס רוחניות בין חבריו החיילים החופשיים שהעריכוהו מאוד על יושרו ועקביותו. בימי שבת ומועד אסף חיילים דתיים מבונקרים לתפילה בציבור ועבר לפני התיבה. כמה חיילים מחבריו שנשארו בחיים סיפרו לנו שהצליח אפילו לשכנע כמה חיילים חופשיים שיניחו תפילין.

המנוח התגייס כמה חודשים לפני הזמן ובחר להיות חייל קרבי בגדודי גולני. היה חייל נאמן ומסור לצה"ל ומעולם לא ניסה להתחמק מתפקידיו. רק פעם אחת העכירו את רוחו, זה היה ביום הכיפורים של שנת תשל"ב. כשצה"ל פשט ללבנון נגד המחבלים, קיבל גם דניאל פקודה להשתתף בפשיטה. הוא ביקש ממפקדו לשחררו מן המשימה היות שהיה איש דתי וצם ומתענה ביום כיפור ועלול היה להיכשל בגלל חולשה, אך המפקד הקשוה לא שעה לבקשתו והוא נאלץ ללחום כל היום מתוך צום ותענית עד גמר היום.

את כל חופשותיו מן הצבא היה שומר לימי שבת ומועד, ולמרות המרחקים הגדולים מהצפון לירושלים היה עושה מאמצים גדולים להגיע לבית לפני כניסת השבת ולמרות עייפותו היה עוזר לאמא בענייני השבת כגון טאטוא החדרים, צחצוח הנעלים, מילוי הפרימוסים בנפט והכנת נרות שבת. בליל שבת לפני הקידוש היה לומד פרשת השבוע ומקריא לפנינו מתוך ספרים ובעת הארוחה היה מנגן ניגוני שבת ערבים. היו אהובים עליו מנגינות שבת של חסידי חב"ד. במיוחד היה שגור על פיו הניגון המתחיל: "זכור דבר לעבדך על אשר ייחלתני כן בקודש חזיתך לראות עוזך וכבודך". בנוכחותו של דני הרגשנו את קדושת השבת ובאופן מוחשי. כשהמנוח נשאר בבסיס, באותה שבת היה מורגש חסרונו והפזמונים שלנו בלעדיו לא היו רוויים געגועים, היתה חסרה השכינה של הבית. לעומת זאת כשהמנוח היה מופיע פתאום ברגע האחרון ממש של הדלקת הנרות הרגשנו מייד תוספת רוח של קדושת השבת.

לפני שנה נעשה לו ניתוח בבטן ולאחר שהחלים חזר לתפקידו. כעבור כמה חודשים הרגיש כאבים בצד הימני של הבטן והיה חשש שיצטרכו לעשות לו שוב ניתוח. פנה אל מוסד הקבילות של צה"ל שבראשו עומד רב-אלוף לסקוב וביקש שיבדקוהו שנית כדי להוריד את הפרופיל שלו, אך מוסד הקבילות דחה אותו בלך ושוב לך ושוב, ונתבקש להתאזר בסבלנות עד שייקרא לרופא.

רב"ט דניאל שבילי ז"ל

מס' אישי

דברים שנכתבו לזכרו ב"מבע" - בטאון פנימי של ארגון
עובדי הסוכנות היהודית & מקום עבודתו של האב היים

דניאל שבילי, בן עליזה וחיים מירושלים, היה בן 20 בעה נפילתו בקרב
הבליטה ברמת-הגולן.

דניאל היה בחור ירא-שמים בתכלית, שמעולט לא הסיר את הכיפה פראשו.
לפעמים כשהיה משיח עם אביו, סיפר לפי תומו, שבמקרים אחדים הוא היה
יחידי חובש כיפה בבונקר ולא התבייש. והחיילים שלא חבשו כיפה העריכוהו
על עקביותו הדתית.

בשנת תשל"ג כשהיחה הפשיטה ללבנון, בעצם יום הכיפורים, קיבל דניאל
פקודה להשתתף בפשיטה. הוא מילא את הפקודה אך סירב לשבור את הצום, והיה
בקרב כשהוא בחעניה כל היום.

כשהיה מקבל חופשה השתדל שחופשתו תחול בשבת. הוא היה עושה מאמצים
להגיע לבית לפני הדלקת הנרות, לא היכה לטרמפים ושילט את פרוטותיו
באוטובוס כדי להגיע בערב שבת. לפני הקידוש היה לומד עם אביו ואחיו
בפרשת השבוע. אחר-כך בארוחת ליל שבת היה שר מניגוני שבת, בפרט של חסידי
חב"ד שהיו חביבים עליו ושגורים בפיו. ביום ראשון היה קט השכם בבוקר
להספיק למניין ראשון ולהגיע חזרה לבסיס בזמן.

גם בבסיס השתדל להתפלל בציבור שלוש פעמים ביום. אפילו בבונקר
השתדל לזמן מניין והיה עובר לפני החיבה. ובכלל, השתדל להשרות אווירה
ותודעה דתית בין חבריו החיילים. היה שקט וצנוע, ומהכסף הדל שהיה מקבל
בעת השירות הצבאי קיים מצוות צדקה.

בהיותו בירושלים היה נוהג בחג השבועות לבלות כל הלילה בבית-הכנסת
וללמוד תורה. בשביעי של פסח ובהושענא רבה היה הולך לכותל המערבי,
ובחגים אחרים היה רגיל לבקר בבית-הכנסת של חב"ד בעיר העתיקה. בשעות
הפנאי היה נפגש דניאל עם חברים בני גילו ואיתם שוחח ברצינות ובנחת,
לאו-דווקא בעניינים דתיים אלא גם בנושאים כלכליים, חברתיים ופוליטיים.

רב"ט דניאל שבילי היה חייל אמיץ ומסור ליחידתו. אף פעם לא התפאר
על המעשים שעשה כחייל, אך כולם ידעו שהוא נחשב ביחידתו לאחד הנועזים
בביצוע פעולות מסוכנות. הוא היה יהודי מסור ליהדותו וחייל מסור
לצבא-הגנה-לישראל, ומטר את גופו ונפשו על קידוש-השם.

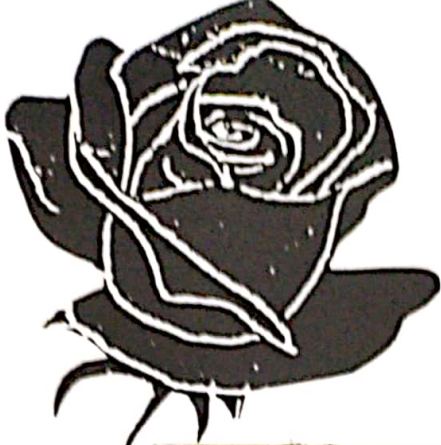
המ"מ שלו התרשם מהמוטיבציה הבלתי רגילה שלו והכונה זו בחוספת אינטליגנציה והבנת ענין הפכוהו לחייל טוב שאפשר היה בהחלט לסמוך עליו. התקופה שלפני המלחמה מצאה את דני עם בעיות רפואיות שלמעשה הגבילוהו ויכול היה להיות "ג'ובניק". אך דני בכוח רצונו החזק המשיך והוכיח במסעות ובתרגילים כושר טוב שהפתיע רבים. תכונותיו עשו אותו לחבר טוב לכל חייל אשר אתו שירת בצבא. דני המשיך לשמור על אמונתו וקיים את המצוות גם כשהדבר היה כרוך בהשכמה מוקדמת ובזמנים ששעות השינה הן יקרות ומעטות. במלחמה לא שכח לקיים את מצוות ארבעת המינים בסוכות. הוא דחף רבים מחבריו להניח תפילין, לא בכוח ובוויכוח אלא במין שיכנוע שהשרה אווירה מיוחדת. חבריו לא עמדו בפניה והם עשו מה שלא נהגו לעשות כל חייהם.

במלחמה היה דני במוצב 204 והשתתף ככל חיילי הגדוד בקרבות הבלימה. כשהסתיים שלב הבלימה עלה הגדוד לתל-שמש ונערך עליו להגנה. בכ"ב בתשרי תשל"ד, ה-18 באוקטובר 1973 התארגנו דני וחבריו לפעולה מעבר לקווי האויב. לפתע החלה הפגזה כבדה ומדוייקת ובהפגזה זו נפל דני ושנים מחבריו ואחרים נפצעו.

בן 20 היה כנפלו.

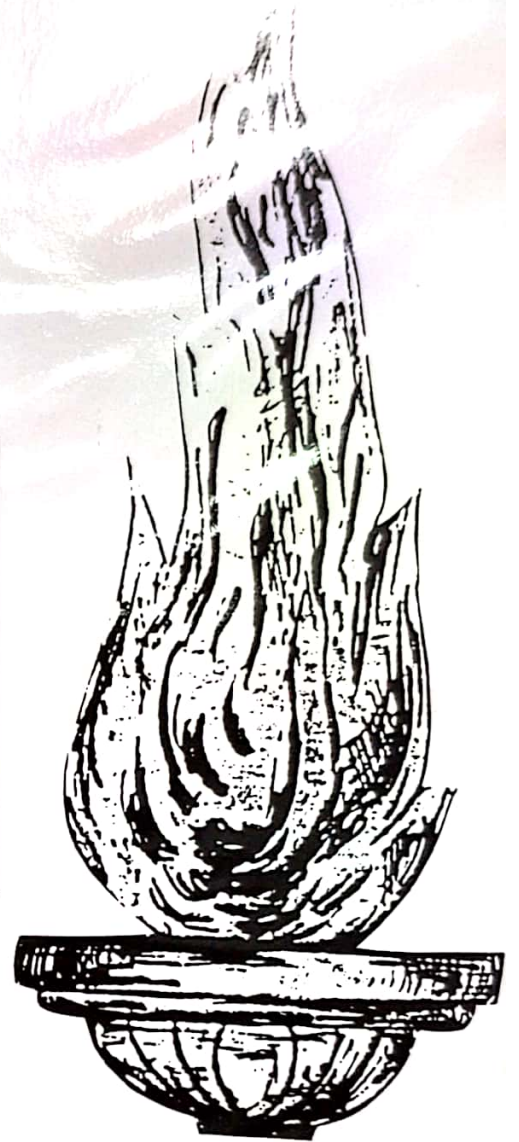

דניאל שבילי
ז"ל

עַל מְשִׁמְרֹתָיו בְּאֶפֶל לַיִל
בְּשִׁקְףָה כּוֹכַב זָעִיר,
וְעַם כָּל עָב הוּא גְּאֻבָּק,
נוֹצֵחַ וּמְאִיר.

אַךְ יֵשׁ פְּתָאָם וַיִּחַרְדוּ,
נִסּוּג לּוֹ, מִתְחַבְּא.
חֹזֵק-נָא, כּוֹכְבֵי הַקָּטָן
וְנִיצוֹצֵה לֵבָה!

מחזור תשפ"ה
תורה

